

A Fővárosi Ítéltábla a Lichy Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe) által képviselt felperes neve. felperes címe.) felperesnek a Denes Ügyvédi Iroda (fél címe 1; ügyintéző: dr. Denes Edina ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen tartozás megfizetése iránt indult perében a Balassagyarmati Törvényszék 2017. június 29-én kelt 22.G.20.477/2016/45. számú részítélete ellen a felperes 49. és 52. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részíteletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 (Kétszázezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A részítelet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes pontosított keresete 23.673.091 forint műsorszolgáltatási díj és járulékai, valamint 21.750.500 forint jelszolgáltatási díj és járulékai megfizetésére irányult.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság részíteletével a felperes jelszolgáltatási díj és késedelmi kamata megfizetése iránti kereseti kérelmét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az alperesnek 15 napon belül fizessen meg 855.415 forint + 27% áfa perköltséget.

Az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 213. § (2) bekezdésének alkalmazásával meghozott részíteletében a felperes 21.780.500 forint és járulékainak megfelelő jelszolgáltatási díj iránti követelését bírálta el. Megállapította, hogy a felek között írásbeli megállapodás nem volt, a felperes ennek ellenére 2012. január 1-től 2014. május 31-ig a szerződést teljesítette, amelyért az alperes jogelődjei, majd az alperes nem fizetett díjat. A felperes az érintett időszakban nem érvényesített díjigényt az alperessel, illetve jogelődjeivel szemben, számlát nem küldött, az első fizetési felszólítást 2014. június 25-én állította ki.

Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felek között több szerződéses kapcsolat volt, együttműködtek egymással, így a 2011. december 28-ai műsorszolgáltatási megbízási szerződés szerint az előfizetők számait egyesítve a műsorszolgáltatókkal kedvezményesebb díjért kötöttek szerződést. A szerződés a felperes részére kizárólagos jogosultságot biztosított a szerződés szerinti szolgáltatás végzésére. A M. 2... Zrt. (a továbbiakban: Zrt.) mint az alperes egyik jogelődje és a perben nem álló N. K. Kft. 2010. november 25-én kötött szerződést abból a célból, hogy a Zrt. kizárólagos tulajdont szerezzen a helyiségnevek területén lévő hírközlési hálózatokon és eszközökön, majd azokat hasznosítva adja át a felperesnek üzemeltetésre. A Zrt. 2010. november 30-án újabb megállapodást kötött a-al és F. I., aki azóta elhunyt. A megállapodás szerint a szerződő feleknek fontos érdeke fűződik ahhoz, hogy az 1.2. pontokban foglalt eszközök a szerződés hatálya alatt a felperes rendelkezésére álljanak, továbbá, hogy a Zrt. folyamatosan rendelkezzen a közvetlen és közvetett eszköztulajdonnal. Ennek az volt az

oka, hogy néhai Fojt Istvánnak a Zrt. részvéncsomagjára biztosított vételi joga, illetve a vételi kötelezettsége kizárólag akkor állt fenn, ha azoknak a Zrt. tulajdonosa. A megállapodás részeként a Zrt. és a felperes előszerződést írtak alá bérleti szerződés megkötésére. A felperes likviditási helyzete miatt a bérleti szerződésben már alacsonyabb összegű bérleti díjban állapodtak meg. A felperes a Zrt. részére teljes egészében biztosította a sávszélességet, így a Zrt. fejállomásán működő digitális jelszolgáltatást biztosító eszközök leszerelhetővé váltak, melyeket a felperes 2010. március 31-én megvásárolt. A Zrt. mint hitelező 2013. február 8-án 15.000.000 forint, az alperes pedig augusztus 15-én 35.000.000 forint kölcsönt nyújtott a felperesnek, melyet a felperes visszafizetett. Mindezekből az állapítható meg, hogy a felperes új igazgatósági tagjainak 2014. március 25-ei megválasztásáig a felek együttműködése néhai Fojt István halála után is változatlanul fennállt. A felperes csak ezt követően mondta fel a jelszolgáltatási szerződést, és a felek közötti együttműködés megszakadt. Az együttműködés időtartama alatt azonban az alperesnek nem kellett a jelszolgáltatásért díjat fizetni, és ez nem azt jelentette, hogy a felperes a szolgáltatásáért nem kapott ellenszolgáltatást. A felek között a kölcsönös anyagi előnyökön alapuló gazdasági együttműködés a felmondásig változatlanul fennállt, és ennek része volt az is, hogy a jelszolgáltatásért nem kell díjat fizetni. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a részítéletében a jelszolgáltatási díj megfizetése iránti keresetrészt elutasította, és döntésének indokaira tekintettel mellőzte a díj összegének meghatározása érdekében indítványozott további bizonyítást. Az alperes elévülési kifogására figyelemmel megállapította, hogy az elévült követelésrész jogalapja elévülés hiányában sem állna fenn.

A részítélet elleni fellebbezésében a felperes annak megváltoztatását és a jelszolgáltatási díj iránti kereseti kérelmének teljesítését kérte.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási teherről megfelelően tájékoztatta a feleket, azonban az alperes által szolgáltatott bizonyítékok nem alkalmasak a díjszolgáltatás ingyenességének alátámasztására. Erről írásbeli bizonyíték nem áll rendelkezésre, és a tanúvallomások sem alkalmasak ennek igazolására. A tanúk az alperes jogelődjeinél, illetőleg az alperesnél is vezető tisztségviselők voltak, így vallomásuk nem minősülhet tanúvallomásnak. Nyilatkozatuk eljárási szempontból az alperes nyilatkozatának tekinthető. A felperesnél a korábbi és a jelenlegi igazgatósági tagok között már hosszabb ideje komoly érdekellentét állt fenn, így a tanúvallomások tartalma is erősen megkérdőjelezhető. A rendelkezésre álló bizonyítékok nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy a felek, illetve jogelődjeik között a kölcsönös anyagi előnyökön alapuló együttműködés kiterjedt volna arra, hogy a felperes a két átadási ponton ellenérték nélkül biztosít jelszolgáltatást. Az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a társaságok közötti gazdasági együttműködés célja a kölcsönösen előnyös együttműködés volt. Arra azonban semmilyen bizonyíték nincs, hogy a felperes ennek keretében ingyenesen nyújtott jelszolgáltatást az alperes, illetőleg jogelődjei számára. Miután az alperesnek az ingyenség alátámasztására felajánlott bizonyítása eredménytelen volt, a jogszabályi vélelem alapján megalapozott a felperes jelszolgáltatási díj iránti követelése. A részítélet hatályon kívül helyezése is indokolt, mert a jelszolgáltatási díj összecszerősége tárgyában az elsőfokú bíróság a bizonyítást nem folytatta le.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság részítéletének helybenhagyására irányult. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, és okszerű mérlegeléssel megalapozott döntést hozott. A tanúvallomások bizonyítékkénti értékelésének nem volt eljárási akadálya, míg az elsőfokú bíróság a döntését nem kizárólag a tanúvallomásokra alapította. További bizonyítékok mellett azt is értékelte, hogy a felperes a követelt összegre éveken keresztül nem tartott igényt. A kihallgatott tanúk a felek közötti együttműködés tekintetében egybehangzó és koherens vallomást tettek. Az alperes részletesen felidézte a tanúvallomások lényegesnek ítélt részeit. A követelés megalapozatlanságát alátámasztja, hogy a felek között ebben a tárgyban nem volt

megállapodás, míg az érintett időszak egy részében nem is az alperes szolgáltatott, ezt követően pedig az együttműködés a korábbiak szerint zajlott. A tanúvallomások alapján a felperes a díjigényt tartósan nem érvényesítette, és annak mértékét utólag egyoldalúan határozta meg olyan időszakra is, amikor a felperes szolgáltatott.

Az elsőfokú bíróság részítéletének a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján nem volt fellebbezés hiányában jogerős rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részítéletét teljes egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperes jelszolgáltatási díj megfizetése iránti követelésének elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, és a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részítéletének indokolásával alapvetően egyetértett, ezért a felperes fellebbezése folytán az alábbiakkal egészíti ki, illetőleg pontosítja.

A keresetlevélben fel kell tüntetni az érvényesíteni kívánt jogot az annak alapjául szolgáló tények előadásával [Pp. 121. § (1) bekezdés c) pont]. A felperes tényállításának hiányosságai már önmagukban kétségesse tették az általa érvényesített jog fennállását, mert a felek közötti folyamatos gazdasági együttműködésre tekintettel nem jelölte meg, hogy a kiválasztott időszakban milyen ténybeli alapon követeli a jelszolgáltatási díjat. Egyáltalán nem adta elő, hogy a Cs. és a P. helyállomások hálózatait a kereset alapját képező időszakban ki üzemeltette. A felperes arra sem adott megfelelő magyarázatot, hogy az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény hatálya alá tartozó szolgáltatások tekintetében milyen jogviszony jött létre a felek között. A tanúvallomások alapján pedig kifejezetten kétséges, hogy ebben az időtartamban az alperes részére folyamatos szolgáltatást nyújtott. A felperes alkalmazásában álló anyaggazdálkodási igazgató tanúvallomása szerint az alperes 2013-ban vette át a pátyi hálózat üzemeltetését, amelyet előtte a felperes üzemeltetett. Mindehhez képest a felperes nem adta magyarázatát annak sem, hogy milyen kötelmi jogviszony alapján követeli a jelszolgáltatási díjat erre a területre is 2012. január 1-től kezdődően. A tanúvallomás alapján az alperes a csepeli hálózatonál a hálózatok összekötéséig önálló fejjállomással rendelkezett. A hálózatok összekötésének időpontjára pedig az eszközök átruházását tanúsító 2012. május 31-én kelt adásvételi szerződés az iránymutató, amely ugyancsak cáfolja a felperes által saját szolgáltatásaként megjelölt időszak kezdetét. A másodfokú bíróságnak nincs oka arra, hogy a felperes alkalmazásában álló anyaggazdálkodási igazgató tanúvallomását kétségbe vonja, így a bizonyítékok még a felperesnek azt a tényállítást sem támasztják alá, hogy az általa megjelölt időszakban valóban szolgáltatást nyújtott az alperesnek.

A felperes a kereset alátámasztásaként kizárólag a visszterhesség vélelmére hivatkozott anélkül, hogy értékelhető tényállítást tett volna a díjfizetés alapját képező kötelmi jogviszony lényeges tartalmi elemeire. A visszterhesség vélelmére történő hivatkozás azonban nem pótolja a keresettel érvényesített jog alapjául szolgáló tények előadásának és bizonyításának hiányosságait. Nem vitás, hogy a felperes 2014. június 25-ig a fejjállomás használatáért az alperessel szemben évekig nem érvényesített díjat, utólagos követelése pedig hiányos és ellentmondásos, valamint olyan tényállításokon alapul, amelyek a szolgáltatott bizonyítékok egyikével sem állnak összhangban. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felek tényállításai és a bizonyítékok együttes értékelése alapján [Pp. 206. § (1) bekezdés] helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felek a fejjállomások használatát nem tekintették külön pénzbeli szolgáltatás alapját képező olyan szolgáltatás igénybevételének, amelyért az alperesnek a kölcsönös együttműködésen alapuló összetett gazdasági kapcsolatban külön pénzbeli szolgáltatást kellett volna fizetnie.

A kifejtett indokokra tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében – visszautalva a 254. § (3) bekezdése alapján annak helyes indokaira – az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 239. §-a alapján irányadó 78. § (1) bekezdése értelmében köteles az alperesnek az ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltségeit megfizetni, amelynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdései alapján állapította meg.

Budapest, 2018. március 28.

. Koday Zsuzsanna
a tanács elnöke

. Bleier Judit . Pusztai Anita
előadó bíró

bíró